

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 21 Ἰουλίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 29

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια.)

ΟΛΙΓΑΙ ΑΕΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΩΝ

Ὁ λοχίας Μαρσιάλης δὲν ἐννοοῦσε νὰ πιστεῦσῃ, ὅτι ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπανάδῃ πλέον τὸν συνταγματάρχην του. Καὶ ἐγίναν τότε διάφορα διαβήματα, μὲ σκοπὸν νὰ ἀνακαλυφθῇ τὸ μέρος, ὅπου εἶχεν ἀπέλθῃ διὰ νὰ θάψῃ τὴν ἀπηλπισμένην του ζώην. μακρὰν ὁλὼν ἐκείνων τοὺς ὁποίους εἶχε γνωρίσῃ, καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἀπηύθυνε τὸ τελευταῖον χαῖρε...

Ἐν τῷ μεταξὺ τὸ κοράσιον ἐμεγάλωνεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν θετῶν του γονέων. Δώδεκα ἔτη παρήλθον, χωρὶς νὰ κατορθώσουν οἱ Ἐρεδιᾶ νὰ συλλέξουν καμμίαν πληροφορίαν περὶ τῆς οἰκογενείας τῆς μικρᾶς Παυλίνας. Ἐπὶ τέλους ἔμαθαν ὅτι μία κυρία Κερμῶρ, ἐπίδοτις τοῦ Νόρτων, ἦτο ἡ μήτηρ τοῦ κορασίου, καὶ ὅτι ὁ σύζυγός της, ὁ συνταγματάρχης Κερμῶρ, ἐζή ἀκόμη.

Ἡ Παυλίνα ἦτο τότε παιδίσκη δωδεκαετής, καὶ ἐφαίνετο ὅτι θὰ γίνῃ νεᾶνις χαριτωμένη Μορφωμένη, σοβαρά, μὲ βαθεῖαν συναίσθησιν τῶν καθηκόντων της, κατεῖχε δυνάμιν χαρακτῆρος ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας της καὶ τοῦ φύλου της. Οἱ Ἐρεδιᾶ ἐνόμισαν ὅτι δὲν εἶχον δικαίωμα νὰ τὴ ἀποκρύψουν τὰς πληροφορίας ἐκείνας, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας ταύτης ἡ διάνοια τοῦ κορασίου ἐφάνη φωτισθεῖσα ὡς ὑπὸ φωτὸς σταθεροῦ. Ἐπίστευσεν ὅτι, ὁ προορισμός της ἦτο νὰ ἐπανεύρῃ τὸν πατέρα της. Ἡ πεποίθησις αὕτη ἔγινεν ἡ συνήθους της σκέψις, ὁ μόνος της στοχασμός, ἡ ἐπίμονος ἰδέα, ἡ ὁποία τὴν κατεῖχε καὶ μὲ τὴν

ὁποίαν ἐζη... Ἄν καὶ τόσο ἐντυχής, τὸσον φιλοστόργως ἀνατρεφόμενη εἰς τὴν οἰκίαν ἐκείνην, ὅπου διέτρευσεν ἡ παιδικὴ τῆς ἡλικία, ἄλλο δὲν ἐσυλλογίζετο παρὰ νὰ φύγῃ, νὰ εὕρῃ τὸν πατέρα της... Ἐμαθὲν, ὅτι ὁ συνταγματάρχης εἶχεν ἀποσυρθῇ εἰς τὴν Βρεττανίαν, εἰς μίαν πολίχνην πλησίον τῆς Νάντης, τῆς πατρίδος του. Ἐγραψαν, διὰ νὰ πληροφο-

θοῦν ἂν ἔμεινεν ἀκόμη εἰς τὸ Σαντεναί.

Καὶ ὡς μόνη ἀπάντησις, ἤλθεν ἡ φεβερὰ εἰδησις, ὅτι ὁ συνταγματάρχης εἶχε γίνῃ ἄφαντος πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν!

Τότε ἡ δεσποινὶς Κερμῶρ καθικέτευσε τοὺς θετοὺς της γονεῖς νὰ τὴν ἀρίσουν νὰ πέλθῃ εἰς Εὐρώπην. . . Ὅα ἐπήγαγεν εἰς τὴν Γαλλίαν. . . εἰς τὴν Νάντην... Ὅα προσεπάθει νὰ ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη, τὰ ὁποῖα τῇ παρίστανον ὡς χαμένα... Ἄν ἀπέτυχον οἱ ξένοι, ἡ θυγάτηρ ὅμως, ὁδηγουμένη ἀπὸ τὸ ὁρμέφυτον μόνον, ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ. . .

Τελος πάντων, οἱ Ἐρεδιᾶ συγκατετέθησαν, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα. Οὕτως ἡ δεσποινὶς Κερμῶρ ἀνεχώρησεν ἀπὸ τὴν Ἀβάναν, καὶ μετὰ ταξιδίου αἰσίου, ἐφθασεν εἰς Νάντην, ὅπου δὲν εὗρε παρὰ μόνον τὸν λοχίαν Μαρσιάλην, ἀγνοοῦντα ἀκόμη τί ἀπέγινεν ὁ συνταγματάρχης του.

Φαντασθῆτε τὴν συγκίνησιν τοῦ γηραιοῦ στρατιώτου, ὅταν ἡ κόρη ἐκείνη, τὴν ὁποίαν ἐπίστευον ἀπώλεσθαι εἰς ἡ νηπιακῆς ἡλικίας μετὰ τοῦ Νόρτων, ἐπαρουσιάσθη αἶφνης εἰς τὸν ἐξοχικὸν οἶκον τοῦ Σαντεναί! Δὲν ἤθελε νὰ το πιστεύσῃ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ το πιστεύσῃ. Τὸ πρόσωπον τῆς Παυλίνας τῷ ὁπενθύμιζε τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ πατρὸς της, τοὺς ὀφθαλμούς του, τὴν φυσιογνωμίαν του...

Ἐβλεπεν ὅλην ἐκείνην τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν

«Ὅταν τὸ ἔγγραφον ἐκεῖνο ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας της...» (Σελ. 230, στ. 6'.)

Εἰς τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολὴν σὰς εἶπα, ὅτι ἡ "Εκθεσις ἔχει καὶ φιλανθρωπικὸν σκοπὸν. Πολλὰ πτωχὰ καὶ δυστυχῆ παιδάκια θάνακουφισθοῦν χάρις εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τὰς εὐγενεῖς κυρίας, αἱ ὁποῖαι τὴν ἔχουν ὑπὸ τὴν προστασίαν των. "Ολαὶ αἱ εἰσπράξεις τῆς "Εκθέσεως, ἀπὸ τὰς καθημερινὰς ἐπισκεψίαις, ἀπὸ τὰς θεάτρων, ἀπὸ τὰς συναυλίας, ἀπὸ τὰς ἐορτὰς τῆς θὰ διατεθοῦν ὑπὲρ τῶν φιλανθρωπικῶν "Ασύλων, τῶν ἰδρυθέντων διὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ. "Εκτὸς τούτου, τὴν περασμένην Κυριακὴν, ἔγινεν εἰς τὴν "Εκθεσιν καὶ μία διανομὴ παιγνιδίων εἰς τὸν ἑαυτοῦ πτωχὰ παιδάκια, τὰ ὁποῖα εἰσῆλθοντο μὲ ἰδιαιτέρον εἰσιτήριον, δυνάμει τοῦ ὁποῦ ἐπεργαν καὶ ἀπὸ ἑνα παιγνίδι. Τὰ παιγνίδια αὐτὰ τὰ προσέφεραν ὅχι μόνον οἱ κατασκευασταὶ των καὶ οἱ ἔμποροι, ἀλλὰ καὶ πολλὰ πλουσιόπαιδα. Χιλιάδες παιγνίδια ἐμαξέυθησαν, καὶ χιλιάδες παιδάκια πτωχὰ ἐχαροποιήθησαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. "Ἦτο δὲ τὸ θέαμα πραγματικῶς συγκινητικώτατον.

"Ἦκουσα ἀκόμη εἰς τὴν παιδικὴν "Εκθεσιν πολλὰς ὥριαν διαλέξεις ἡκουσα πολλοὺς νεαροὺς καλλιτέχνους καὶ καλλιτέχνιδας, παραδείγματός χάριν τὴν μικρὰν Ν. ο. ε. λ. α. ν. Κ. ο. υ. ε. ν., ἡ ὁποία παίζει θαυμάσιον μανδολῖνον, καὶ τὴν μικρὰν Μ. α. γ. δ. α. λ. η. ν. ἢ Γ. α. ρ. ω. δ. ε. λ., ἡ ὁποία, ἂν καὶ εἴη μόλις ὀκτὼ χρόνων, ἀπαγγέλλει μονολόγους τεχνικώτατα. Παρουρέθη ἀκόμη εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἐνὸς Δημοτικοῦ Νηπιαγωγείου καὶ εἶδα μὲ πόσιν τέχνην ἔκαμαν τὰ ὥρα καὶ ἁριστερά χειροτεχνήματα των τὰ παρισινὰ κοριτσάκια. "Εθαύμασα μίαν ἀνοδοδμήνην, ἀποτελουμένην ἀπὸ μίαν παπαρούαν, ἀπὸ ἑνα γαρύφαλον, ἀπὸ μίαν μαργαρίταν καὶ μερικὰ ἄλλα λουλουδάκια, τὴν ὁποίαν κατεσκεύασεν ἐκεῖ ἑμμέλως μὲ ἑνα χαριτωμένον κοριτσάκι πέντε χρόνων! Εἶδα ἀκόμη πολλὰ ἀπὸ τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα ἐστάλησαν διὰ τὸν παιδικὸν Διαγωνισμὸν τῆς Ζωγραφικῆς, τὸν ὁποῖον ἐπροκλήρηνεν αὐτὴ ἡ "Εκθεσις μεταξὺ ὅλων τῶν Παρισινῶν παιδίων. Τί πλῆθος! καὶ εἰς τί ἀμνηχανίαν θὰ εὐρέθησαν οἱ κριταί, ποῖον νὰ βραβεύσουν! . . . Εἶδα ἀκόμη . . .

"Αλλὰ φυσικὰ εἶνε ἀδύνατον νὰ σας εἶπω τί εἶδα καὶ τί δὲν εἶδα, εἰς μίαν μόνον ἐπιστολὴν. Καὶ οὔτε εἶνε δυνατόν νὰ τὴν ἐπεκτείνω, διότι αὐτὴν τὴν στιγμὴν μοῦ ἀναγγέλλουν ὅτι τὸ ἀρόστατον εἶνε ἔτοιμον, καὶ πρέπει νὰ φύγω διὰ τὰς "Αθήνας.

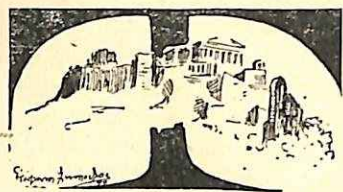
★

Λοιπόν, ἀγαπητοί μου φίλοι, καλὴν ἐντάμωσιν. "Αν παρέλπει τιποτὲ ἐνδὶ ἀφ' ὧν, ἴσως θὰ σας τὸ εἶπω ἀπὸ τὰς "Αθηναι, — ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ μὴ κάμνη πολλὴν ζήτησιν, διότι αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἰς τὸ Παρίσι εἴχαμεν δροσίαν καὶ ἐκαλοσυνείθισα.

ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΚΡΟΠΟΛΙΝ

"Αγαπητοί μου,

Ἡ νύκτα μὲ τὸ φεγγάρι, μία ἐπισκεψίς εἰς τὴν "Ακρόπολιν εἶνε κάτι τι ἔκτακτον! . . . Τὸ ἡκουσα νὰ το λέγουν, τὸ ἐφантаζόμην, τὸ ἐνείρησιν, τὸ ἐσχεδιάζα ἀπὸ πολλὸν καιρὸν, ἀλλ' ἔως τώρα δὲν μου εἶχε δοθῇ εὐκαιρία καὶ νὰ το πραγματοποιήσω. Αὐτὸ δὲν πιστεύω νὰ σας ἐκπλήττῃ. Πολλῶν ὥραιων σχεδίων ἡ πρὸ καιροῦ ποθυμένη καὶ πάντοτε ἀναβαλλομένη ἐκτέλεσις ἐξαρτᾶται ἀπὸ μίαν σύμπτωσιν, ἀπὸ μίαν ἀλλήλῃ συγκυρίαν. Καὶ τὸ παράδοξον εἶνε, ὅτι κάποτε τὰ σχέδια αὐτὰ τυγχάνουν σοβαρώτερα ἀπὸ μίαν ἐπισκεψίς τῆς "Ακροπόλεως μὲ τὸ φεγγάρι. . .

Καθὼς γνωρίζετε ὅλοι, ὅσοι κατοικεῖτε εἰς τὰς "Αθήνας, ἡ "Ακρόπολις εἶνε ἀνοικτὴ καὶ προσιτὴ εἰς τὸ κοινὸν καθ' ἑκάστην, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἔως τὸ βράδυ. "Αρὰ δὴ ὁ ἥλιος, ἅμα ἐξαφανισθῇ καὶ ἡ τελευταία ροδόχρους λάμψις ἀπὸ τὴν ὑψηλότεραν κορυφὴν τοῦ Παρθενῶνος, οἱ μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης βραδύναντες τυχὸν ἐπισκέπται παρακαλοῦνται νὰ ἐξέλθουν, καὶ ὁ φύλαξ κλείει κάτω τὴν σιδηρὰν κιγκλιδωτὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Διὰ νάνοιχθῇ πάλιν αὐτὴ ἡ θύρα, ἀπαιτεῖται νὰ ἔχη κανεὶς τὸ μαγικὸν ἐκείνο τετραφύλλον, τὸ ὁποῖον, εἰς τὰ παραμύθια, ἀνοίγει τὰς θύρας τῶν θησαυρῶν. Καὶ εἰς τὴν περιστάσιν αὐτὴν, τὸ μαγικὸν τετραφύλλον ἀντιπροσωπεύει ἀπλοῦστα μόνον ἑνα . . . χαρτάκι, δηλαδὴ μίαν ἀδελφὴν τῆς "Εφορείας τῶν "Αρχαιοτήτων. "Οταν παρουσιάσετε αὐτὸ τὸ χαρτὶ εἰς τὸν φύλακα διὰ τῶν κιγκλιδῶν, ὁ φύλαξ γρινιάζει ὀλίγον—ἂν τύχη μάλιστα νὰ νυστάξῃ,—ἀλλ' ἔπειτα γρινιάζει καὶ ἡ σιδηρὰ θύρα, στρεφόμενη καὶ ἀφίνουσα τὴν δίοδον ἐλευθεράν. . .

Προχθές, ἔτυχεν νὰ συναντήσω δύο φίλους μου ξένους, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν εἰς τὰς "Αθήνας δι' ὀλίγας ἡμέρας. "Ἦσαν ἐφωδιασμένοι μὲ τοιοῦτον εἰσιτήριον, καὶ με προσεκάλεσαν, ἂν ἤθελα, νὰ τοὺς συνοδεύσω τὸ ἴδιον βράδυ εἰς τὴν "Ακρόπολιν.

— Θὰ εἶνε ὥρα μὲ τὸ φεγγάρι! προσέθεσαν κυττάζοντες τὴν "Εκτὴν, ἡ ὁποία ἤρχισε νὰ ὠρολάμπη ἄνωθεν τοῦ "Υμηττοῦ, μὲ δλην τὴν ἀντιπολίτευσιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἔκαμνεν ἀκόμη ὁ ἀδελφός τῆς Φοῖβος.

"Αν ἤθελα; "Ακοῦς ἐκεῖ! Καὶ τί

ἄλλο ἤθελα, τί ἄλλο ἐνείρησιν τὸσον καιρὸν τώρα, καὶ δὲν μου ἔλειπε παρὰ ἡ εὐκαιρία; "Ἰδοὺ τέλος πάντων, ἦλθε καὶ αὕτη! "Εδέχθη προθύμως, καὶ ἐδώσαμεν συνέντευξιν διὰ τὰς δέκα, εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Τροχιοδρόμου.

Τὸ εἰσιτήριον ἦτο διὰ πέντε ἄτομα, καὶ ἦσαν τοὺς δύο φίλους μου μαζί μὲ δύο φίλους των, ξένους καὶ αὐτοὺς. Μὲ τὸν Τροχιοδρόμον ἐπήγαμεν ἔως τοῦ Μακρυγιάννη, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκινήσαμεν διὰ τὴν "Ακρόπολιν πεζῇ. "Επρωτιμῆσαμεν αὐτὸ τὸ δρομολόγιον, διότι θὰ μας ἐφαίνετο ἡ ἐκδρομὴ ποιητικωτέρα, ἂν ἐπεριπατούσαμεν ὀλίγον ὑπὸ τὴν σελήνην. "Αλλως ἡ λεωφόρος τῆς "Ακροπόλεως, ὁ δρόμος τοῦ προσκυνηματός μας, ἦτο ἔρημος σχεδὸν τὴν ὥραν ἐκείνην, καὶ τοῦτο προσέθετε εἰς τὴν ἐντύπωσιν. . . Εἰσῆλθοντες μετ' ὀλίγον εἰς τὸν ἀνηφορικὸν δρομίσκον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὴν εἰσόδον. Εἴχαμεν ὅλοι τὴν ἀνυπομονησίαν τῶν μεγάλων θεαμάτων, ὅμοιαν πρὸς ἐκείνην τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται τὰ παιδιὰ πρὸ τῆς καταβισαμένης αὐλαίας τοῦ θεάτρου, ἡ πρὸ τοῦ κλειστοῦ φακοῦ τοῦ πανοράματος. . . Εὐτυχῶς ὁ φύλαξ δὲν ἐνύσταζε, καὶ ἡ θύρα ἤνοιξεν ἀμέσως. "Υπὸ τὸ ἡμίφως τῆς εἰσόδου, ἐν ᾧ ἄνωθεν ἔλαμπον αἱ πελώριαι στηλαὶ σεληνοφώτισται, ἤρχισαμεν νὰ νερνισθῶμεθα ἐπιτόνως τὴν μεγάλην καὶ ἐφθαρμένην κλίμακα τῶν Προπυλαίων. Εἰσεχωρήσαμεν ὑπὸ τὰς στήλας, καὶ πατοῦντες ἐπὶ συντριμμάτων μαρμάρων, ἐξήλθομεν οὕτως εἰπεῖν εἰς τὸ ὑπαίθριον καὶ ἐπροχωρήσαμεν πρὸς τὸν Παρθενῶνα. . . "Ερμήια ἄκρα καὶ σιγή. "Εκτὸς τῶν φυλάκων, δύο ἢ τρεῖς μόνον ἐπισκέπται. . .

Θέλετε τώρα, ἀλήθεια, νὰ σας περιγράψω τὸ θέαμα;

"Αλλοίμονον! εἶνε τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν περιγράφεται! . . .

Καὶ ὅμως, ὁ σκοπός μου ὅταν ἤρχισα αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν, ἦτο νὰ σας δώσω μίαν ιδέαν τοῦ θεάματος, νὰ σας ἀναβιάσω εἰς τὴν "Ακρόπολιν τὴν νύκτα, νὰ σας παρουσιάσω τὸν Παρθενῶνα σεληνοφώτιστον, νὰ σας δείξω κάτω τὴν ἀπέραντον πόλιν κοιμημένην, νὰ σας παραστήσω ἐπάνω τὴν ἄλλην πόλιν ἀφηνευσμένην εἰς τὴν φαντασίαν, νὰ σας θαμβώσω μὲ τὴν λάμψιν τῶν ἀθανάτων μαρμάρων, νὰ σας κάμω νὰ αἰσθανθῆτε τὴν ζωὴν τῶν νεκρῶν αὐτῶν συντριμμάτων, νὰ σας μεταδώσω τὴν ἐντύπωσιν τοῦ νυκτερινοῦ προσκυνητοῦ, τὴν ψυχικὴν του κατάστασιν, τὴν θείαν του ρέμβην, τὴν οὐρανίαν του ἔκστασιν. . .

Τίποτε! Εἶνε ἀδύνατον! Κάθε ἀπειρα θὰ ἦτο ματαία, διότι δὲν ὑπάρχουν λέξεις δι' αὐτὰ τὰ πράγματα. . .

Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἐτολμοῦσα, νὰ φαντάζωμαι τὸ

θέαμα! . . . "Ὡ πόσον ἀδύνατος ἐφάνη ἡ φαντασία μου, πόσον ἡ πραγματικότης ἐκείνη ἦτο ἀνωτέρα τοῦ ὀνείρου!

Διότι εἶδα πραγματικῶς τὸ ὠραιότερον θέαμα, ἂν ὅσα ἔτυχεν νὰ θαυμάσω εἰς τὴν ζωὴν μου.

Ποτὲ δὲν ἐφантаζόμην ὅτι εἴμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ τὸσον τελεία καλλονή, τὸσον ἀνέκφραστος μαγεία, ἐπάνω εἰς ἑνα βράχον, ἐσπαρμένον ἀτάκτως μὲ μαρμάρινα ἐρείπια. . .

Καὶ νὰ συλλογίζωμαι ὅτι τὸ θαῦμα αὐτὸ ἦτο ἐμπρὸς μου τὸσον καιρὸν, ὅτι ἤμποροῦσα νὰ το ἀπολαύσω μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν ὅποτε ἤθελα, καὶ ὅτι τὸ ἀνέβαλλα ἀπὸ φεγγάρι σὲ φεγγάρι. . .

Τούλαχιστον, ἂν ἡ ἐπιστολή μου αὕτη ἐνέπνευσε τὴν ἐπιθυμίαν εἰς τοὺς "Αθηναίους ἀναγνώστας μου νὰ ἐλθουν καμμίαν σεληνοφώτιστον νύκτα εἰς τὴν "Ακρόπολιν! . . . Τότε θὰ παρηγοροῦμαι κάπως, ποῦ δὲν ἤμπορεσα νὰ περιγράψω τὸ ἀπερίγραπτον!

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΑΝΕΨΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἑνας σοβαρὸς ἄνθρωπος μὲ ἱερατικὸν ἔνδυμα, ὁ ὁποῖος ἔως τότε ἐστέκετο πλησίον τοῦ νεαροῦ πρίγκιπος, ἐπλησίασε τὸν ὑποκόμητα καὶ τὼ εἶπε :

— Δὲν νομίζετε ἀλήθεια, ὅτι ὁ Γάστων φέρεται ὡς μικρὸς ἥρως εἰς τὴν λαϊκὴν αὐτὴν διαδήλωσιν; "Απαντᾷ εἰς τὰς μυρίας εὐχὰς τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων χωρὶς δειλίαν ἀλλὰ καὶ χωρὶς ὑπερβολῆς. Δὲν ἐννοῶ ὅμως τὸσον καλὰ τὴν διὰλεκτον αὐτοῦ τοῦ τόπου. Τί καλὸν ἄρα γε νὰ τοὺς εἶπε, ποῦ φωνάζουν τώρα ὅλοι ἐστὶ δυνατόν : «Ναί, ἀλλὰ θὰ εἰσθε πάντοτε ὁ Γάστων μας, ὁ Γάστων τῆς Μαζέρης!»

— Δὲν "Ιουστῆνε, ἀγαθὲ μου φίλε, ἀπεκρίθη ὁ ὑποκόμης μὲ μελαγχολικὸν μείδιμα· δὲν θὰ ἐκρίνετε τὸν μαθητὴν σας τὸσον φρόνιμον, ἐὰν ἐννοοῦσατε τοὺς χιμαρικούς λόγους, μὲ τοὺς ὁποῖους ἐξήναψε τὸν ἐνθουσιασμὸν τῶν νέων τῆς Μαζέρης. "Εν ᾧ τὸν συνέχαιρον ποῦ ἐμεγάλωσε καὶ σοῦ ἐφόρεσε σπαθάκι, ἐκεῖνος τοῖς εἶπεν αὐτολεξεῖ : «Ὅταν θὰ φορέσω μεγαλύτερον, θὰ με ἀκολουθήσετε εἰς τὸν πόλεμον. Θὰ ἐκστρατεύσωμεν μαζί! Θὰ ὑπάγωμεν παντοῦ, ὅπου ἡ Γαλλία ἔχει ἐχθρούς! Θὰ ὀμιλήσῃ διὰ τὰ ἀνδραγαθήματα μας ὁλόκληρος ὁ κόσμος, καὶ δὲν θὰ ποκτῇσιν νέον τίτλον εἰς τὴν κορυφὴν, χωρὶς νὰ συμμερισθῇ τὴν τιμὴν καὶ τὸ κέρδος!» Καὶ εἰς αὐτὰ ἐπάνω, ὁ λαός, ὁ ὁποῖος καυχᾶται διότι ὁ υἱὸς μου ἐγεννήθη ἐδῶ, ἀνέκραξε :

«Ναί! ἀλλὰ θὰ εἰσθε πάντοτε ὁ Γάστων μας, ὁ Γάστων τῆς Μαζέρης!» — "Ὁπως δὴ ποτε, αὕτη ἡ σκηνὴ παρατείνεται πολὺ διὰ τὴν θυγατέρα μου "Ερμάνην καὶ διὰ τὴν ἀνεψιάν σας "Αδελαΐδα, τῶν ὁποίων τὰ μουλάρια ἤρχισαν νὰ γριεῦσιν.

Τῶνόντι, τὰ ζῶα τῶν κυριῶν, αἱ ἐπ' αὐτὰ κατεῖχον τὴν τρίτην γραμμὴν τῆς συνοδείας, τρομάξαντα ἀπὸ τὰς κραυγὰς τοῦ πλήθους, ἤρχισαν νὰ νηυσυχοῦν. Δύο ἱπποκόμοι ἐπέβησαν ἀμέσως καὶ τα ἐκράτησαν ἀπὸ τοὺς χαλινούς. Τότε ὁ Γάστων, μὲ τὸ πρόσωπον ἀκόμη ἐρυθρόν, ἔσεισε τοὺς μακροὺς του βοστρύχους, ἐφόρεσε τὸ πηλιδίον του μὲ τὸ ἐκ πετρῶν ἐρωδιῶ λοφίον, διηυθέτησε τὸ περιλαίμιόν του καὶ τὸν ζωστήρα του, τὰ ὁποῖα ἐτάραξε κάπως ὁ ἐνθουσιώδεις συνωστισμός, καὶ ἀφῆκε τὸν ἵππον του νὰ προχωρήσῃ—σωστὸν ἄρνιον, καὶ κατὰ τὸν χαρακτήρα καὶ κατὰ τὸ ἀνάστημα.

Ζήτω κραυγαὶ αὐστηρῶς τυπικαί, ἐκ

« Τῇ ἐπαρουστάσῃ τὴν λεκάνην διὰ νὰ νιφθῇ. » (Σελ. 234, στήλ. β'.)

καθῆκοντος καὶ ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ, ἐχαιρέτισαν κατόπι τὴν παρέλασιν τῶν κυριῶν. Δύο ἦσαν οἱ λόγοι τῆς ψυχρότητος ταύτης. Πρῶτον, ἡ δεσποινὶς "Ερμάνη, τρία ἔτη μεγαλύτερα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἐθεωρεῖτο κοινὸς ὡς πλάσμα ὑπερφανον, ὑπεροπτικόν, ἀκατάδεκτον, καὶ αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ ἐλαττώματα εἶνε ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν συγχωροῦν εὐκολα οἱ ὑποτελεῖς εἰς τοὺς ἀρχοντας. Δεύτερον, ἀπῆρσεν εἰς τὸ πλῆθος μίαν λεπτομέρειαν τῆς περιβολῆς : Κατὰ μίμησιν τῶν κυριῶν τῆς Βενετίας, τὸσον ἡ θυγάτηρ τοῦ ὑποκόμητος, ὅσον καὶ οἱ δύο ἀκόλουθοί τῆς, — ἡ γηραιὰ τῆς παιδαγωγῆς κυρία Δὲ-Ρεσάκ, καὶ ἡ νεαρά δεσποινὶς ἐπὶ τῶν τιμῶν "Αδελαῖς, — συνειθίζαν ταξιδεύουσαι νὰ φοροῦν πρωσωπίδας ἀπὸ μαῦρον βελούδον, διὰ νὰ διατηρηθῇ ἀν-

θηρὸν τὸ χρῶμα τοῦ προσώπου των. "Αμα ἐπλησίασαν εἰς τὸ Μοναστήριον, ἡ "Αδελαῖς ἔσπευσε νὰ φαιρέσῃ τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὠνόμαζε γελῶσα «ψεύτικο μούτρο», ἡ γηραιὰ κυρία Δὲ-Ρεσάκ ἔκαμε τὸ ἴδιον, καὶ μόνη ἡ "Ερμάνη ἔμεινε προσωπιδοφόρος.

Οἱ ἀγαθοὶ κάτοικοι τῆς Μαζέρης ἐτρόμαξαν κάπως πρὸ τοῦ μαῦρου ἐκείνου ἐμπλάστρου, τὸ ὁποῖον τοὺς ἡμποδίζε νὰ ἴδουν τὸ πρόσωπον τῆς εὐγενεοῦς δεσποινίδος. "Ολόκληρος ἡ συνοδεία εἶχεν εἰσέλθῃ πλέον εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Μοναστηρίου, καὶ ἐκεῖνοι συνεζήτησαν ἀκόμα, διτί τάχα ἡ κόρη τοῦ ὑποκόμητος ἐσκεπαζε τὸ πρόσωπόν της; διὰ νὰ κρύψῃ καμμίαν παραμόρφωσιν τῶν ὠραίων του χαρακτηριστικῶν, ἡ διὰ νὰ μὴ το βεβηλώσουν τὰ βλέμματα τῶν ὑποτελῶν; . . .

"Εν τῷ μεταξύ, ἐν ᾧ ὁ ἡγούμενος τῆς Βουλβόννης ἐκράτει τὸν ἀναβολέα τοῦ εὐγενεοῦς τοῦ Αὐθέντου, βοηθῶν αὐτὸν νὰ

πεξεύσῃ, — ἦτο τοῦτο συνήθεια παλαιὰ εἰς τὸ Μοναστήριον τὸ ἰδρυθὲν ὑπὸ τῶν προγόνων τοῦ "Ιωάννου Δεφουᾶ, — ἑνας ἄλλος καλόγηρος ἔσπευδε νὰ προσφέρει τὴν αὐτὴν ὑπηρεσίαν εἰς τὸν Γάστων. "Αλλὰ τὸν προέλαβεν ὁ "Ιωδῆνος, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ὁποῦ ἐρρίφθη ὁ υἱὸς τοῦ ὑποκόμητος, ὅχι διότι εἶχεν ἀνάγκην βοήθειας, ἀλλ' ἀπὸ ὀρμὴν χαρᾶς, ποῦ ἐπανεβλέπε ἐκεῖ ἐξαφνα τὸν καλλίτερόν του φίλον.

— "Ὡ, "Ιωδῆνε, τῷ εἶπεν ἐν ᾧ ἐπρωχόρουν μαζί πρὸς τὸν ξενῶνα, ὀλίγα βήματα ὀπίσθεν τοῦ ὑποκόμητος καὶ τῆς θυγατρὸς του· ὦ, "Ιωδῆνε, πόσον θὰ ἐστενοχωροῦμην χωρὶς ἐσέ! οὔτε τὰ μαθήματα, οὔτε αἱ διασκεδάσεις δὲν εἶχον πλέον τὸ ἴδιον θελγητικὸν δι' ἐμέ, ἀφότου μὲ ἀφῆσες μόνον. Δι' αὐτὸ παρεκάλεσα πο-

λὺ τὸν πατέρα μου νὰ μὴ μας ξαναχωρίσει. Καὶ σὺ δὲν θὰ ἐδλεπες τὴν ὥραν ποτὲ νανταμωθοῦμε, ἀλήθεια; Καὶ αὐτὸ δὲν σ' ἔκαμε νὰ ἐλθῇς ἐδῶ νὰ μας προῦπανθήσῃς; ἔ; . .

—Μάλιστα, κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωδῆνος μὲ κάποιαν ἀμυγδαλίαν, μασσῶν τὰ λόγια του. Ἐπειτα μ' ἐπροσκάλεσε καὶ ὁ Δὸν Ὀνοράτος διὰ μίαν μικρὰν ὑπηρεσίαν ποῦ θέλει ἀπὸ ἐμὲ.

—Ἐκαμσε πολὺ καλὰ νὰ εὐχαριστήσῃς τὸν Ἠγούμενον, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὁ πρῶτός σου διδάσκαλος. . . Ἐγὼ ὅμως σπουδαῖα νὰ σου ἀναγγεῖλω, Ἰωδῆνε. Ὁ πατέρας μου θὰ κάμῃ τώρα ἓνα ταξίδι, καὶ ὅσον θὰ λείπῃ, ἐγὼ θὰ εἶμαι πυρροῦ δεσπότης εἰς τὸ Βερναζόν. Μοῦ ἐμπιστεύεται τὴν ἀσφάλειαν τῆς ἀδελφῆς μου καὶ τῶν ἀνθρώπων μας. ἐννοεῖται ὅμως ὅτι θὰ συμβουλευώμαι καὶ θὰ κοῦω πάντα τὸν δὸν Ἰουστῆνον. Λοιπὸν, Ἰωδῆνε, αὐτὸ ποῦ ἐπιθυμοῦμεν, ποῦ ἐνδιέχουμεθα τόσον καιρὸν, θὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι νὰ το ἐκτελέσωμεν. Οἱ μικροὶ δοκτοῖ, μὲ τὸν ὁποῖον ἐπαίτουμεν τὸν πόλεμον, δὲν θὰ ἔχουν πλέον ξύλινα ὅπλα. Ἄν θέλουν νὰ πάρουν ὅπλα ἀληθινά, θὰ τοὺς ἐνώσω μὲ τοὺς ὀπλοφόρους μας καὶ θὰ γυμναζώμεθα ἕξ εἰς τὴν πεδιάδα ἢ εἰς τὸν περὶβολὸν τῶν ὀχυρωμάτων. Θὰ διοργανώζωμεν ἀγῶνας, θὰ κυνηγῶμεν εἰς τὸ δάσος, θὰ διατρέγωμεν τὴν χώραν, καὶ θὰ κτυπῶ παντοῦ τὴν ἀδικίαν. Βλέπεις, Ἰωδῆνε, τί εὐχάριστον καλοκαίρι θὰ περάσωμεν, καὶ πόσον σὲ χρειάζομαι ἀμέσως, διὰ νὰ κανονίσωμεν καλὰ τὴν νέαν αὐτὴν ζωὴν. . . Εἰπέ μου, Ἰωδῆνε, τί νὰ ἔχωμεν ἀπὸ τὰ περιγύρια τοῦ Βερναζόν;

—Οἱ Ἰσπανοὶ τοῦ Ρουσιγιὸν ἐπετέθησαν πάλιν κατὰ τῶν ἀνθρακῶν τῆς Ἐρλῆς, ἀπῆντησεν ὁ Ἰωδῆνος. Ἐφονεύθησαν μερικοὶ καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη, καὶ ὅταν οἱ Ἰσπανοὶ ὑπεχώρησαν νικημένοι, ἠπερίλησαν ὅτι θὰ ἐπανέλθουν πολυαριθμότεροι καὶ θὰ καταστρέψουν τὸ χωρίον.

Διὰ ζωηροῦ κινήματος τῆς κεφαλῆς, ὁ Γάστων ἔσεισε τοὺς μακροὺς τοῦ βοστρύχους. Τὸ λευκὸν τοῦ πρόσωπον ἐκοκκίνησε, καὶ οἱ γαλανοὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐξήστραψαν ἀπὸ ἀγανάκτησιν, ἀπὸ ἀνδρείαν.

—ὦ, Ἰωδῆνε, ἀνέκραξε, τί εὐτυχεῖς ποῦ θὰ ἤμῃθ, ἂν μας ἐδίδετο ἀφορμὴ νὰ ὑπερασπισθῶμεν κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ ληστρικῶν ἐπιθέσεων, τοὺς ἀγαθοὺς κατοίκους τῆς Ἐρλῆς μας. Τί εὐτυχία, νὰ τραβήξωμεν μιὰ φορὰ τὸ σπαθί μας ἀληθινά, καὶ ὅχι ὅπως ἔως τώρα εἰς τὰ γυμνάσια καὶ εἰς τὰς παρατάξεις!

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασαν εἰς τὴν αἰθουσαν, ὅπου ἦτο παρατεθειμένον τὸ γεῦμα. Ὁ Ἰωδῆνος ἐπῆρε μίαν λεκάνην ἀργυρᾶν, ἐν ἀγγεῖον μὲ ἀνθόνερον καὶ ἐν χειρόμακτρον κεντητόν. Πλησι-

άσας τὴν δεσποινίδα Ἐρμάνην, ἐγονάτισε τὸ ἓνα πόδι ἐμπρὸς τῆς, ὡς ἀπῆλθε ἡ ἐθιμοτυπία, καὶ τῇ ἐπακουσίᾳ τὴν λεκάνην διὰ νὰ νιφθῇ. Ἡ νεάνις ἔβρεξε τοὺς δακτύλους τῆς μειδιώσῃ εὐμενῶς, διότι ὅσον ὑπερήφανος ἦτο διὰ τὴν θέσιν τῆς καὶ αὐστηρά ὅταν ἔδλεπε ὅτι δὲν τὴν ἐσέβοντο πολὺ, ἄλλο τόσον ἦτο συγκαταβατικὴ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ἀφροσυνήθους εἰς αὐτὴν καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς τῆς, ἰδιαιτέρως δὲ πρὸς τὸν Ἰωδῆνον, τὸν σωτήρα τοῦ ἀδελφοῦ τῆς.

—Δὲν ἐπερίμενα, εἶπε, νὰ εὕρω τὸν ἀκόλουθόν μου εἰς τὸ Μοναστήρι τῆς Βουλδόννης. Ἐλογάριασα ὅτι ὅταν ἐξανιδῶ μόνον εἰς τὸ Βερναζόν. Πῶς ἐγίνεν αὐτὸ καὶ εὐρέθης ἐδῶ;

—Ὁ δὸν Ὀνοράτος θὰ με δανεισθῇ, ὀλίγας ἡμέρας ἀπὸ τὸν κύριον ὑποκόμητα, διότι ἔχει νὰ με στείλῃ κάπου, κατὰ τὰ μέρη τῆς Τάρβης, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωδῆνος.

Καὶ μιλιὼν οὕτω, ὁ νεανίσκος ἐκύτταξε τὴν συνοδὸν τῆς Ἐρμάνης, τὴν χαριτωμένην Ἀδελαΐδα, διὰ τὴν ὁποίαν ἡ ἀναγγελία αὐτὴν πρέπει νὰ εἶχε κάποιαν ἰδιαιτέραν σημασίαν, διότι ἐμεδίᾳσε μυστηριωδῶς.

—Ἄ, ὥστε λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἐρμάνη μὲ δυσάρεσκειαν, θάρσις τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γάστωνος καὶ τὴν ἰδικὴν μου, σὺ, ἐλεύθερος ἄνθρωπος τῆς Μαζέρης, διὰ νὰ γίνῃς δοῦλος τοῦ Ἠγουμένου; Καὶ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποῦ φθάνομεν ἐδῶ; Δὲν εἰξέσω τί θὰ πῇ ὁ Γάστων, ἀλλ' ἰδοὺ πῶς σε τιμωρῶ ἐγώ!

Καὶ ἀποσύρουσα τὰς χεῖρας ἀπὸ τὸ ἀνθόνερον, πρὶν νὰ τὰς σπογγίσῃ, διὰ ζωηρᾶς κινήσεως τῶν δακτύλων, ἔρριψε κατὰ πρόσωπον τοῦ Ἰωδῆνον ὀλόκληρον ράντισμα σταγόνων μικρῶν. Ἐκεῖνος ἐδέχθη τὴν εὐδὴν βροχὴν μειδιῶν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ εἶπῃ τίποτε πρὸς δικαιολογήσιν του.

Ἡ κυρία Δε-Ρεσάν, ἡ γηραιὰ παιδαγωγὸς τῆς Ἐρμάνης, ἐνιψε κατόπι τὰς χεῖράς τῆς μὲ τὴν συνήθη τῆς σοβαρότητα. Ἐπειτα ἦλθεν ἡ σειρά τῆς Ἀδελαΐδος.

—Λοιπὸν τὸ κατορθώσατε; ἐψιθύρισεν, ἐν ᾧ ὁ Ἰωδῆνος ἔχυνεν ἐπὶ τῶν λεπτῶν τῆς δακτύλων τὸ ὑπόλοιπον τοῦ ἀνθόνερου.

—Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωδῆνος, ἀλλὰ ποῖος θὰ με ὑπερασπισθῇ, ἂν ὁ κύριός μου Γάστων ἐξοργισθῇ ἐναντίον μου; Διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἡ ἀπουσία μου θὰ τον θυμώσῃ...

—Ἐγὼ ἀναλαμβάνω, καὶ ἡ Ἐρμάνη θὰ με βοηθήσῃ, εἶπε ζωηρῶς ἡ Ἀδελαΐς.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ φωνὴ τῆς γραιῆς Δε-Ρεσάν ἀντήχησεν αὐστηρά:

—Διὰ τί ἀργεῖτε τόσο, Ἀδελαΐς, νὰ ἐλθετε νὰ καθήσετε εἰς τὴν θέσιν σας;

Ὁ δὸν Ὀνοράτος περιμένει νὰ παύσῃ ἡ φλυαρία, διὰ νὰ εἰπῇ τὴν προσευχὴν...

Ἡ Ἀδελαΐς ἔτρεξεν ἀμέσως εἰς τὸ σκαμνίον μὲ τὸ μεταξωτὸν μαξιλάρι, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκάθησε πλησίον τῆς παιδαγωγοῦ. Ὁ δὲ Ἰωδῆνος ἐστάθη ὀπισθὲν τῆς ἐκ γλυπτῶ ξύλου καθέδρας τῆς νεαρᾶς τοῦ κυρίας, ἀπέναντι τῆς ὁποίας, ἀπὸ τὴν ἄλλην πλευρὰν τῆς τραπέζης, ὁ Γάστων τῷ ἐμεδίᾳ μακρόθεν.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΗΣ ΑΜΥΓΔΑΛΗΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 227)

—Τὸν ἀκολουθῶ εἰς τὰς φλόγας, ἐξακολουθεῖ παραληρῶν ὁ μπάρμπα-Σταῦρος, ἐκεῖνος ἐμπρός, ἐγὼ κατόπιν. . . Ἄ! Θεέ μου! τί καπνός! πνίγει. . . μὲ ἐπνίξε. . . Καυμένος πατέρας! πῶς φωνάζεις! . . . Τὸν ἔχασα. . . οὐφ καπνός! . . . ἔστη! . . . φλόγες! . . . οὐφ θὰ σκάσω! . . . Νὰ ἡ φωνὴ τοῦ παιδιοῦ. . . Τὸ εὐρήκα. . . τὸ 'πῆρα' εἰς τὴν ἀγκαλιά. . . φεύγω. . . Ἄχ! μιὰ πόρτα. . . ἓνα παράθυρο. . . Ποῖος φωνάζει ἐκεῖ; . . . ὅχι εἶνε ὁ πατέρας του. . . ἔσκασα. . . ἐπνίγηκα. . . νὰ ἡ σκάλα. . . ἄχ! καίεται! ἐμπρός. . . θάρρος. . . πρέπει. . . νὰ σωθῶ. . . εἶμαι μέσα εἰς τὰς φλόγας, ἄχ! . . . μὲ βρέχουν. . . Θεέ μου, τὸ παιδί δὲν ἀναπνέει. . . νάμαι 'στὸ δρόμο. . . ὁ πατέρας του ποῦ εἶνε; . . . ποῦ εἶνε; . . . κανεὶς δὲν φαίνεται. . . Ἄχ! δὲν ἀναπνέει. . . ὅχι συνῆλθεν, ἡ καρδιά του κτυπᾷ, ἄς φύγω εἰς ἄερα καθαρὸν, ἄχ! Θεέ μου, τίνας εἶνε; . . . Ἐγὼ πατέρας ἐκ τύχης. . . ἡ συμφορὰ μοῦ ἐχάρισε τέκνον. . . ὅτι τὸ λέγω Κίμων, ὅπως ἤκουσα τὸν πατέρα του μέσα εἰς τὰς φλόγας νὰ τὸ φωνάζῃ. . .

Ἐσιώπησεν ἐξηγνημένος. . . Γύρω του ὁ κύριος Φίλιππος προσεπάθει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς τὴν λιποθυμὸν κυρίαν Ἀθηνᾶν, ἐνῶ ἡ Ἀγλαία καὶ ἡ Κλειὼ ὠλοφύροντο.

Αἱ ὑπηρετρίαι ἐπήγαγον καὶ ἤρχοντο μὲ ὄξος καὶ ἀρώματα, ὅτε αἶφνης εἰσῆλθεν ἐν παιδίον ἐνδεδυμένον τὴν στολὴν τοῦ Ὀρφανοτροφείου. Ἦτο ὁ Κίμων, τὸν ὁποῖον ἔφερον ἐν τῷ μεταξί.

Ὅταν εἶδε τὸν μπάρμπα-Σταῦρον εἰς ἐκείνην τὴν θέσιν, ἤρχισε νὰ ὀδύρηται καὶ ἐπεσον ἐπὶ τῆς κλίνης.

—Νάτο, νάτο! ἐπανελάβε παραληρῶν ὁ μπάρμπα-Σταῦρος καὶ ὑπεγειρόμενος. . . Νάτο, θάρρεις τώρα ποῦ πέρασαν δέκα χρόνια, πῶς εἶνε τὸ ἴδιο, φασκιωμένο ὅπως ἦταν. . . θάρρεις εἰμασθε ἀκόμῃ 'στὴν Πόλιν, ποῦ τὸ ἀνατρέφω μὲ τὸ γάλα τῆς κατόικας. . . θάρρεις καὶ τὸ βλέπω 'στὴν ἀγκαλιά τῆς κυρᾶς Ἐλένης, ἐδῶ 'στὴν Ἀθῆνα. . . θάρρεις καὶ τό-

ρα εἶνε ἡ πρώτη ἡμέρα ποῦ τῶδαλα εἰς τοῦ Χατζῆ-Κώστα. . . Ἄχ! καὶ ποῦ νὰ ἐξορῇ πῶς δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ πατέρας του! . .

Ὁ Κίμων ἐκάλειν ἀπαρηγόρητα, ὅταν ἡσθάνθη τὸν ἑαυτὸν τοῦ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς!

—Ἄ! παιδί μου, τῷ ἔλεγε, ποῖος θὰ μοῦ ἔλεγε ὅτι θὰ σε ἔχανα εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, εἰς τὴν δυστυχίαν ἐκείνην τῆς πυρκαϊᾶς, διὰ νὰ σ' ἐπανεύρω εἰς τὰς Ἀθῆνας, εἰς τὴν δυστυχίαν τοῦ θανάτου τοῦ καλοῦ αὐτοῦ ἀνθρώπου.

Καὶ κατησπάζετο τὸ τέκνον τῆς, διότι αὐτὸ ἦτο ἐκείνο, τὸ ὁποῖον ἐνόμισεν ὅτι ἔχασεν εἰς τὴν πυρκαϊάν καὶ τὸ ὁποῖον ἔσωσεν ὁ μπάρμπα-Σταῦρος τυχαίως τότε. Καὶ το ἐπανεύρισκεν ἡ δυστυχὴς μήτηρ μετὰ δέκα ἔτη εἰς Ἀθῆνας, ὡς τὸ πλέον ἐρημον τοῦ κόσμου ὄρφανόν, εὐρίσκόμενον εἰς τὸ ὄρφανοτροφεῖον τοῦ Χατζῆ-Κώστα! Καὶ το ἐπανεύρισκε παρὰ τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην τοῦ μπάρμπα-Σταύρου, ὁ ὁποῖος τόσον καλὸς ἐφάνη εἰς ὅλην τὴν ζωὴν πρὸς αὐτήν, καὶ τόσον εὐεργέτης ὅταν ἀπέθνησκε.

Καὶ ὁ κύριος Φίλιππος κατησπάζετο τὸν μπάρμπα-Σταῦρον, κρίζων:

—Ζῆσε εὐεργέτα μου, ζῆσε. . . Ἄλλ' ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἦτο πλέον ἐξηγνημένος καὶ ἤδη ἐξέπνευσεν. . .

Καὶ πρὶν ἀφήσῃ τὴν τελευταίαν του πνιγὴν, ὡς ἐὼν συνῆλθε διὰ μιᾶς, συνεκέντρωσεν ὅλας τὰς δυνάμεις καὶ ἀτενίσας τὸν κύριον Φίλιππον, ὅστις τὸν ἐνηγκαλίζετο:

—Πῶς μοιάζεις, εἶπε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ, τοῦ πατέρα τοῦ Κίμωνος! Ὁκρῶ πῶς τὸν βλέπω μέσα 'στὰς φλόγας καὶ τοὺς καπνοὺς! . . . Ἀσπρίσεις ὅμως, καὶ μένε, ἀσπρίσεις. . . ἐγέγρασες. Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος ἐξέπνευσεν! . .

Ε.

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς, κατὰ τὸ ἔτος ἐκεῖνο, δὲν ἐβῆκεν οὔτε κλωνάρικι ἄνθος ἀμυγδαλῆς.

Ὁ μπάρμπα-Σταῦρος, ὅστις τὰ ἔφρεν ἄλλοτε, κοιμάται τώρα τὸν αἰώνιον ὕπνον, καὶ τὸ χιόνι καὶ ἡ παγωνιά, ποῦ τὸν ἐφόνευσαν, ἐμάρανταν καὶ τὰς ἀμυγδαλὰς καὶ οὔτε μία ἦνοισεν εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους.

Καὶ ὅμως, ἡ Ἀγλαία καὶ ἡ Κλειὼ ἐπορεύθησαν ἐκεῖ καὶ εὗρον δύο μόνον ἀνθῆ, τὰ ὁποῖα ἐφύλαξαν ὡς κειμήλιον διότι εἶνε πρώτη, καὶ ἄς δεχθῇ καὶ τὰ ἰδικὰ μου συγχαρητήρια διὰ τὴν φιλομουσίαν τῆς.

Ἀρχὴ καὶ ποῦ, βλέπω, μοῦ γράφεις, Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου. Νὰ ἰδοῦμε, τώρα ποῦ ἔκαμες τὰς ἐξετάσεις σου εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς Καὶ Λόττερ—ἀλήθεια, ἔχω πολλὰς φίλεις καὶ εἰς τὸ νέον αὐτὸ ὄψειον,—θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα; Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ξενοπούλου σ' εὐχαριστοῦν ἐγκαρδίας δι' ὅσα γράφεις.

Νάρκισσος [Ε] διὰ τὴν ὥραιαν σου ἐπιστολήν. Ὁχι μόνον, τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομά σου βέβαια εἰμπορεῖ νὰ φανερώσῃ: εἰς ὁποῖον θέλῃς (μ' ἐννοεῖς) ὅταν θὰ τῷ στείλῃς τὰ

σιν τῆς κυρίας Ἀθηνᾶς. Ἐκτίσθη ἐκεῖ ὠραία ἐξοχικὴ οἰκία, εἰς ἣν διέρχεται τὸ θέρος ὅλη ἡ καλὴ οἰκογένεια. Ὁ κῆπος ἀνεκαίνισθη τελείως, αἱ δὲ ἀμυγδαλαὶ ἀφθόνως φουτευθεῖσαι, διαχρύνουν τὸ γλυκὺ ἄρωμά των ὁσάκις ἀνθίζουν, εἰς ὅλην τὴν ἀτμόσφαιραν, καὶ πληροῦσιν αὐτὴν εὐωδίας. Κατέστη τὸ ζηλευτότερον κτήμα εἰς τοὺς Ἀμπελοκήπους.

Εἰς μίαν γωνίαν τοῦ κήπου, κομψαὶ σιδηρὰ κηλίδες χωρίζουν ὀλίγον τόπον κατὰφτον, καὶ καλὸ ὄλον τὸ διάστημα τοῦ ἔτους ὑπὸ ἀνθῶν πληρούμενον.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ περιφράγματος λευκὴ καὶ ἀπλουστάτη πλάξ δεικνύει τὸ μέρος ὅπου ἐτάφη ὁ μπάρμπα-Σταῦρος. Ἀπὸ τῆς σκιαζούσης τὸν τάφον ἀμυγδαλῆς φανερὸς ἐρυθρὸς χύνει τὸ μελαγχολικὸν του φῶς.

Αἱ δύο κοραίσίδες φροντίζουν νὰ μὴ λείψῃ ποτὲ τὸ ἔλαιον ἀπὸ τὸν φανὸν καὶ τὰ ἄνθη ἀπὸ τὸν τάφον.

Ὁ Κίμων καλὸ ἐσπέραν φέρει ἐκεῖ ὠραῖαν ἀνοδοσέμνην, καὶ γονατίζων ἐναποθέτει αὐτὴν ἐπὶ τῆς πλακῆς, ἥτις κρύπτει τὸν ἄλλον πατέρα του. Τὰ χεῖλη του εὐγνώμονα ψθυρίζουσι: μίαν προσευχὴν διὰ τὸν σωτήρα του, τὸν εὐεργέτην του.

Εἰς ἐκεῖνο τὸ κτήμα, εἰς τὸν μικρὸν ἐκείνον γῶρον τοῦ κτήματος αὐτοῦ, φαίνεται ἡ ζωντανὴ ἡ εἰκὼν τῆς εὐγνώμοσύνης μιᾶς ὀλοκληρῆς οἰκογενείας.

ΚΑΛΛΙΒΟΥΛΟΣ ΠΟΛΥΔΕΣΧΟΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ θεός τοῦ μικροῦ Τοῦτοῦ, βλέπων αὐτὸν κλαίοντα, τὸν ἐρωτᾷ:

—Γιατί κλαῖς, Τοῦτο;

—Ὅτι οἱ μικροὶ φίλοι μου ἔχουν διακοπὰς, καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω, νά!

—Καὶ γιατί, ἀγάπη μου, δὲν ἔχεις ἐσὺ διακοπὰς;

—Γιατί δὲν πηγαίνω ἀκόμα 'ς τὸ Σχολεῖο! Ἐστὰν ὑπὸ τοῦ Ἀγελαίου Ἰδοῦ.

ΔΙΑΠΛΑΣΤΙΚΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΠΡΩΤΗ - πρώτη ἡ Ἐσμεράλδα ἐνεγράφη διὰ τὴν Β' Σειρὰν τῶν «Διηγήσεων», καὶ ἔστειλε μάλιστα ἰδικὸν τῆς ὀλοκληρῆς Δελτίον Ἐγγραφῆς τὸ ὁποῖον λέγει τὰ ἑξῆς: «Κύριε Ξενοπούλε. Σὰς στέλλω τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μου διὰ τὰ ὠραῖά σας Διηγήματα. Ὑστερὰ ἀπὸ αὐτὰ, δὲν δύναμαι παρὰ νὰ ἐγγράψω καὶ εἰς τὴν Δευτέραν Σειρὰν, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ με ἐγγράψετε. Ἐσμεράλδα.»—Ὡστε λοιπὸν ἄς το εἰδέμεν ὅτι εἶνε πρώτη, καὶ ἄς δεχθῇ καὶ τὰ ἰδικὰ μου συγχαρητήρια διὰ τὴν φιλομουσίαν τῆς.

Ἀρχὴ καὶ ποῦ, βλέπω, μοῦ γράφεις, Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου. Νὰ ἰδοῦμε, τώρα ποῦ ἔκαμες τὰς ἐξετάσεις σου εἰς τὸ Σχολεῖον τῆς Καὶ Λόττερ—ἀλήθεια, ἔχω πολλὰς φίλεις καὶ εἰς τὸ νέον αὐτὸ ὄψειον,—θὰ μοῦ γράψῃς συχνότερα; Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ξενοπούλου σ' εὐχαριστοῦν ἐγκαρδίας δι' ὅσα γράφεις.

Νάρκισσος [Ε] διὰ τὴν ὥραιαν σου ἐπιστολήν. Ὁχι μόνον, τὸ ψευδώνυμόν σου, ἀλλὰ καὶ τὸ ὄνομά σου βέβαια εἰμπορεῖ νὰ φανερώσῃ: εἰς ὁποῖον θέλῃς (μ' ἐννοεῖς) ὅταν θὰ τῷ στείλῃς τὰ

Μικρὰ Μυστικά σου. Μ' εὐχαρίστησιν μεγάλην ὁναγνώσω καὶ τοὺς σίχους σου.

Ἠλδοῦν τοῦ Δονάβεως, ἡ συμβουλὴ τοῦ φίλου σου ἐκείνου δὲν μοῦ φαίνεται [τόσον κακὴ]. Τώρα τὰς διακοπὰς νὰ κοιμᾶσαι ὅσον θέλῃς νὰ τρώῃς ὅσον θέλῃς καὶ νὰ διαβάζῃς ὅσον θέλῃς. Ὑπὸ τὸν θρονό μου νὰ μὴ θέλῃς νὰ κοιμᾶσαι: περισσότερον ἀπὸ 8 ὥρας, οὔτε νὰ πώγῃς μέχρι κόρου, οὔτε νὰ διαβάζῃς ὀλιγώτερον ἀπὸ 4 ὥρας. Τὰς λοιπὰς 12 ὥρας νὰ διασκεδάζῃς, νὰ κινήσῃς εἰς τὸ ὑπαίθριον ἢ νὰ νηστεύσῃς.

Ἀπὸ τὴν ὥραν ἐξοχῆν τῶν Πατησίων, ὅπου διαμένει ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία, συλλογίζεται: τί θὰ ὑποφέρουν μὲ αὐτὴν τὴν ζέστην ὅχι ἡμεῖς οἱ κάτοικοι τῶν Ἀθηνῶν, ἀλλὰ . . . οἱ θερμοσταῖς τῶν ἀτμοπλοίων καὶ τῶν σιδηροδρόμων! Ἀλήθεια, οἱ καίμενοι οἱ ἄνθρωποι. . . Καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις τῆς φίλης μου μ' ἔκαμε νὰ παρηγορηθῶ ὀλίγον διὰ τὴν ζέστην αὐτῶν τῶν ἡμερῶν. Νὰ ποῦ ὑπάρχουν καὶ ἐπιστολαὶ δροσεραὶ. . . μὲ τὴν διαφοράν δι: πολὺ ἀργεῖ νὰ τὰς γρίψῃ ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία.

Τριανταφυλλίε Κάμπε, θὰ εἶδες τί ἔγραψα εἰς τὸ προηγουμένον φύλλον διὰ τὸ ζήτημα αὐτό. Φαντάσου, ἂν εὐρίσκετο κατένας κακόβουλος, καὶ ἐμάνθανεν ὅτι ἡ Ζωὴ Ἀναστασίου δὲν εἶνε φέτος, συνδρομητρία, δὲν θὰ ἔλεγε ὅτι δὲν εἶχαμεν τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσωμεν τὴν εἰκόνα τῆς καὶ νὰ συμπερισθῶμεν οὕτω εἰπεῖν τὸν θρίαμβόν τῆς; Κατ' οὐσίαν ἔπρεπε νὰ τὴν δημοσιεύσω, ἀφ' οὗ ἡ Ἀθῶα Ποιμενίς ἦτο φίλη μου καὶ με ἀναγινώσκει ἀκόμῃ, κατὰ τύπους ὅμως ὅχι.

Νὰ καὶ ὁ Στρατηγὸς Ρίο-δελ-Κουτερέζι, ποῦ μ' ἐνθυμήθη ὑστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν. Ὁ τὸν ἐμάλωνα διὰ τὴν ἀμελείαν του, — ἀλλ' ἄς ἔχῃ χάριν ποῦ ἔπρεπε πολὺ καλὸν βαθμὸν εἰς τὰς ἐξετάσεις καὶ ποῦ ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε ἐπιμελής. — Ὁχι, ἀγαπητέ μου, τόμον Βιβλιοθήκης δὲν θὰ ἐκδώσω φέτος: δὲν μας ἀρκοῦν τὰ «Διηγήματα» τοῦ Φιδωνος;

Διηγήτορες τῆς Νεολαίας, τετραπέρατοι, πολὺ ἐγέλασα μὲ αὐτὰς τὰς παρανοήσεις. Αἱ προτάσεις σας ἐδημοσιεύθησαν εἰς ἄλλο φυλλάδιον. Ὅσον διὰ τὴν πληροφορίαν σας ἀδυνατᾷ νὰ τὴν δημοσιεύσω—καὶ πολὺ λυποῦμαι δι' αὐτό, — διότι θὰ ἤθελα τοὐλάχιστον μισὴν στήλην. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὴν διατυπώσετε συντομώτερα; Φαντασθῆτε ἂν κάθε φίλος μου ἤθελε μισὴν στήλην διὰ πληροφορίαν! . .

Πυρετιοπάλη, δεκτὸν τὸ νέον σου ψευδώνυμον.

— ἡ Σπαρτιάτις Χειλωνὶς συγκαίρει τὴν Πειραικὴν Αὔραν (μὰ διατὶ δὲν λέγει) — ἡ Χλόη τοῦ Κηρισσοῦ ἐνουσιόσθη τόσον ἀπὸ τὰ συγκαρτήρια τῆς Παριστορίας, ὥστε τῆς τ' ἀνταποδίδει ζωηρότερα ἐπίσης καὶ τῆς Ἀνθοῦσης Νεότητος, τῆς ὁποίας ἤθελε νὰ ἤξυρῃ τὸ ὄνομα. — ὁ Αἰγιδὺς ἀσπάζεται τὸν Παρδαλὸν Γάτον καὶ τὴν Μελοδίκην Φωνήν, τοὺς ὁποῖους ἐνθυμείται ἀπ' ὅτου ἦταν συμμαθηταί. — ἡ Σεριτευμένη Σινωπίς εὐχαριστεῖ τὸ πτωχὸ παιδάκι ποῦ ἐνέγραψε, δὲ τοὺς τόσους ἐπαίνους του, καὶ το πληροφροεῖ ὅτι καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ το ἐγγράψῃ εὐχαριστεῖ ἐπίσης καὶ τὸν Μικρὸν Γυμνασιόπαιδα. — ὁ Ἀγγελος τῆς Ἀγάπης ἐρωτᾷ τὸν Ἀσπροποταμίτην ἂν ἐτοιμάζεται πρὸς διὰ τὴν Σχολήν.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλλάξουν: — ἡ Ἀνθοδέσμη Μαργαριτῶν μετὰ τὴν Χιανὴν Μαργαρίταν, Μιθριδάτην καὶ Μαργαριτοφόρον. — ἡ Ἀεροναυτοπούλα μετὰ τοὺς Δικηγόρους τῆς Νεολαίας. — ὁ Δαφροστερὴς Ναυαρχος μετὰ τὴν Προκυμαίαν Σμύρνην, Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης, Δικηγόρους τῆς Νεολαίας καὶ Χιανὴν Μαργαρίταν. — ἡ Σπαρτιάτις Χειλωνὶς τοὺς Εὐέλπιδας, Δικηγόρους τῆς Νεολαίας καὶ Ἀποπεῦσαν Ἐλπίδα. — Κελαιδίστρα μετὰ τὴν Κόρην τῆς Ἀχαιᾶς (τὴν ὁποίαν γνωρίζει καὶ ἀσπάζεται) καὶ Δικηγόρους τῆς Νεολαίας. — ἡ Τερεψφάνη Ἑλληνὶς μετὰ τὴν Μελαγχροῖν Ναυτοπούλαν, Ναυτοπούλαν τῆς Ἀνδρου, Ἐλπίδα Κόσμου καὶ Εὐαν. — τὸ Ἀγριοπούλον. — Ἀνδρὸν μετὰ τὸ Ἀνθος τῆς Ἰσομονῆς, Δροσερὰν Ἐστέραν καὶ Ἀριάδην τῆς Κρήτης. — ἡ Ἐλπίς τῶν Δυστυχῶν μετὰ Ἀντα τὸν Τελαμῶνιον καὶ Κάνε-μου-τὴ-χάρι. — ἡ Εὐθυμὸς Κόρη μετὰ τὴν Βίβλαν, Ἀνέλιστον Χαράν, Μαργαριτοφόρον καὶ Ἐλπίδα τῶν Δυστυχῶν (ἂν θέλουν, μετὰ τὸ ὄνομα τῶν). — ὁ Ἀγγελος τῆς Εὐτυχίας μετὰ τὴν Προκυμαίαν Σμύρνην, Ἀνθοῦσαν Νεότητα, Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν, Παπαρούναν τῆς Πεντέλης καὶ Ἀνθήστον Πνεῦμα. — ἡ Σημαία τῆς Ἀγίας Λαύρας μετὰ τὴν Χιωτοπούλαν, Περίλυπον, Ὀρφανήν, Πετρώδη Νάξον, Ἀνθοφόρον Κανιστρον καὶ Κυκλαδίτην (ἂν θέλουν μετὰ τὸ ὄνομα τῶν). — ἡ Εὐαγγελία Βοδινὴ μετὰ τὸ Φάσμα τῆς Νυκτός, Ἑλληνικὴν Ψυχὴν, Θαλασσιὸν Ζωγράφον, Ἐρυθρὰν Ἀνθοδέσμη καὶ Ποιμενίδα τοῦ Παραχαϊκοῦ. — ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν μετὰ τὸν Ἀργυρόκορον Νέφος, Μιθριδάτην, Ἀυτοκράτειραν Εὐδοκίαν, Ἀνθος τοῦ Μαῖου καὶ Γλυκεῖαν Καρδίαν. — ἡ Ἀνθοδέσμη μετὰ τὴν Γρυμνίαν, Τυδέα. Ἀνθος τοῦ Ζαπτείου καὶ Κυνηγὸν τῶν Αἰγάρων (διότι ἔμαθεν, ὅτι δίδει λαμπρὰς ἀπαντήσεις). — ἡ Κωπηλῆτις Κύθρου μετὰ τὴν Ναυαρχίδα τοῦ Πόρου, Ἑλληνικὴν Ναυαρχίδα, Πλοίαρχον Ναυαρχίδος, Γαλλικὴν Ναυαρχίδα Δαφροστερῆ καὶ Ναυαρχον.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Κορινθιακὸν Κῶμα (ἡ ἀδελφὴ σου πρέπει νὰ μου γράψῃ μόνη τῆς μου ἤρεσε πολὺ ἡ περιγραφή καὶ τὸ ποιηματάκι καὶ ὅλα). Ἀφροδίτη τῶν Μεδίκων, Σιδ (ἐλήφθη) Εὐθυμὸν Κόρην (ἔστειλα). Ἀγάπην τῆς Νεότητος (ἄδικα ἐφοβήθης μὴ σε εἴπω «ἀδιάκριτη καὶ ἀναιδιστάτη» ποῦ δὲν μου ἔγραψες τόσον καιρὸν μεταχειρίζομαι ποτὲ τοιαῦτα ἐπιθέτα; ... ἡ ἐπιστολή σου πολὺ ἐνδεδυμένη σου ἔστειλα ὅ,τι ἐζήτησες). Τερεψφάνην Ἐλπίδα (εἶνε δυνατόν νὰ ἐνθυμούμαι διατὶ δὲν ἐδωμάσθης τὸ Παιδ. Πνεῦμα; χιλιὰς λαμβάνω καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλέγω τὰ καλλίτερα, καὶ ἐξ αὐτῶν πάλιν ἐκλέγω διὰ κλήρου δύο ἢ τρία διὰ κάθε φύλλον. τὰ λοιπὰ, καλὰ ἢ κακὰ, ἀπορρίπτονται). Διὰ τὴν Εὐελπίδα, [EE] πολὺ ἐσφαλμένη ἡ σκέψις σου, ἀξιοφόρον ὅμως, διότι μου ἐνέπνευσε μίαν ὥρα τὴν ἐπιστολήν. ἡ πληροφορία σου ἐδωμάσθη, διατὶ τὴν ἐπαναλαμβάνεις; Ἀγνήν Φιλίαν (μου ἔγραψε τὰ

κατὰ σὲ ἡ φίλη μας Ἑσμεράδα καὶ πολὺ ἐλυπήθη, διὰ τὴν ἀλλεπάλληλα αὐτὰ δυστυχήματα. γράψε μου τώρα καὶ σὺ). Κάθο Κόρακα (αὐτὰ θὰ γίνοντο ἀργότερα. αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές). Παρδαλὸν Γάτον (ἔλασον 1 δραχμὴν δι' ἀλλαγὴν ψευδώνυμου. ἀλλὰ ποῖον ψευδώνυμον ἐπιθυμεῖς; ὅ,τι το ἔγραψες εἰς προηγουμένην σου ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω ὑπ' ὄψιν μου). Κοκκορῆμαλιν (σοῦ εὐχόμαι καλὴν διασκέδασιν εἰς τὸν Πόρον). Βίβλα τὸν Μαῦρον (κατενοῦσαι σέθεν, ποῦ ἐδιάβασετὸν «Καίσαρ Κισκαμπέλα»). Περσὶ τὴν Ταξιδιωτίαν (ἡ πρὸς τὴν ἀπευθύνεται ἡ πληροφορία σου, δὲν εἶνε πλέον συνδρομήτρια). Εὐδοκίαν Ἰον (διὰ τὰς ἐξετάσεις λέγεις;). Ἀγγελοῦ Ἀνθρηγιδὸν (τὰ εἶπα τοῦ Ἀνακτα, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψεν ἀπὸ τοῦ Παρίσι καὶ ἐμείνεν ἀναπολόγητος. ...). Σπαρτιάδα Χειλωνίδα (θὰ σοῦ το ἐδωμάσω εἰς τὸ προσεχές). Νεράιδαν τῶν Σπετσῶν (πιστεύω ὅτι σὲ ἄρσεν πλέον ἡ μελαγχολία ποῦ ἔφυγε ἀπὸ τὰς Ἀθῆνας καὶ ἔγεινε τώρα καθυπό. ...). Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν. καλὴν διασκέδασον! Αὔραν τῆς Κερκύρας (ἀλήθεια, φαντάζομαι τί ὥρα τὰς θὰ περάσῃς εἰς τὴν Χαλκίδα μετὰ τὸς φίλων σου καὶ φίλων μου). Ἀγγελοῦ τῆς Ἀγάπης (ναί, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τοὺς φίλους μου. πολὺ ὁμῶς ἐλυπήθην δι' ἐκεῖνον ποῦ ἐκάθητο ἀμέριμνος, ἐν ᾧ ἐψάλλετο ὁ ἐθνικὸς ὕμνος. κρῖμα νὰ μὴ μῆθις τὸνομά του διὰ νὰ τον μαλωῶ). Χλόην τοῦ Κηρισσοῦ [E] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν. ἄχ, αὐτὸ τὸ βιοκί! ...). Ἀσπροποταμίτην (ἐλήφθη τὸ ποίημά σου καὶ μου ἤρεσε πολὺ. Κεντρὶ (ὡς ἀόραται αἱ γελοιογραφίαι τῆς ζήτησης) δι' ἐνθουσιασμὸν μελάνην τῆς ἀελίνης, ὅ,τι τὰς ἐδωμάσθης νὰ γελᾷ σου καὶ οἱ φίλοι μου). Αἰγιδέα ([E] εὐγε διὰ τὰς λαμπρὰς ἐξετάσεις. χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου. ἀλλὰ νὰ τῷ εἴπῃς νὰ ἐκλέξῃ ἄλλο ψευδώνυμον, διότι Φασινάκη ἐχόμεν). Σεριτευμένην Σινωπίδα, Παπαρχοῦ Παρόντα (βεβαίως, αὐτὰ εἶνε παραδόξολογία καὶ τίποτε περισσότερο. ἀλλοῖμονον εἰς τὸν μὴ συλλογιζόμενον τὴν αὖριον, τὸ μέλλν. ἴσως ἡ κτηνώδης ἀμεριμνησία νὰ παχαίνει καὶ νὰ ποδῶν τὰς ρυτίδας. ἀλλ' ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς δὲν εἶνε βέβαια τὸ πάχος!). Ἐλπίδων (μου ἤρεται πολὺ τὰ ποιηματάκια, προπάντων δὲ ἡ Ἐργασία εὐγε, σὺ θὰ γράψῃς πολὺ εὐμορφὰ μετὰ τὸν καιρὸν). Ἀράκι τοῦ Γαλατερῆ (ἔχει καλῶς). Ἐλπίδα Κόσμου κ. λ. κ. λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Ἰουλίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 28 Ἀυγούστου

Ο χάρις τῶν λύσεων. ἵπλ τοῦ ὁποῦ δὲν νὰ γράρωι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνίσματα, πᾶσι καὶ ἐν τῷ ἱερῷ μας εἰς φακίλους, ὡς ἵκανοὶ περιεῖν 20 φύλλα καὶ τετραεὶ φο. :

301. Λεξιματικός

Τὸ πρῶτον ρῆμα συνειρημένον, Τὸ ἄλλο ἀγρότης εἰρηνικός. Τῶν δύο τούτων συνδεσμένων Ἑλλην προβάλλει ὀνομαστός.

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Ἑσολογίου.

302. Στοιχειώγραφος

Ἄν καὶ εἶ, αἱ λέξεις μία, δύο πράγματα σημαίνω. Ὄνομα πτηνοῦ καὶ μέγαν ἀρχιτέκτονα ἐμφαίνω. Ἄν με ἀποκεφαλίσῃς. Κ' ἑνα γράμμα μου ἀλλάξῃς, Κτήνος τότε θαπαιτήσῃς.

Ἐὰν πάλιν τὸ κεφάλι ὦ, ἀνωφελὲς πετάξῃς.

Μία νῆσος εἶνε ἡ λύσις.

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Ζουζουκίου.

303. Αἰνύγμα.

Εἶνε πόλις, δὲν σου λέγω, ἐδῶ ἂν εἶνε ἡ ἐκεῖ. Καὶ διὰ νὰ τὴν βρῇς, ὦ λύτ, βρέ, τὴ νὰ σου πῶ ἀρκεῖ.]

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Βράχου τῆς Κρανῆς.

304. Πυραμίδες.

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν στρατηγὸν τῶν

★+★ = Μέλος τοῦ σώματος. [Ἀθηναῖον.

★★+★★ = Πόλις τῆς Ἑλλάδος.

★★★+★★★ = Ποιητὴς ἑλλήν, νεώτερος

★★★★+★★★★ = Ποιητὴς ἑλλήν ἀρχαῖος.

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Ἀγαστο Ἑλληνοπούλου.

305. Ἐπιγραφή.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς.

Α Π Γ Τ Ε Ο

Β Τ Ο Ε Ν Ι

Δ Ε Σ Ι Π Ο

Ο Ι Π Α Ι Υ

Σ Ρ Ι Ο Π Δ

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Ἑλπίδος τῶν Δυστυχῶν

306. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 = Πόλις ὀνομαστή.

2 3 1 6 = Θεὰ ἀρχαία

3 2 7 = Θεὰ ἀρχαία

4 3 4 6 = Ὑψωμα γῆς.

5 8 9 = Τὸ πᾶν.

6 1 7 1 0 = Κράτος τῆς Ἀσίας.

7 8 6 4 6 = Μέρος δεινδρύφουτον.

8 7 3 4 6 = Πτηνόν.

9 3 7 = Θεὰ.

10 9 8 4 6 = Νῆσος.

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Λοξίου

307. Ἐπονόρθωσις φράσεως.

Δύο πέντε, ἑπτὰ ἐννέα, κάμνουν καὶ ἀρχίρουν τέσσαρα.

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Θαναστοῦ τῶν Ὁραίων Τεχνῶν

308. Ποικίλη Ἀκροστιχίς.

Νὰ εὐρεθῶσιν ἐξ νῆσοι, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, νὰ σχηματίζουσιν μίαν νῆσον τῆς Τουρκίας.

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Λυσοχάρτου.

309. Ἑλλειπσοῦμφωνον.

ε ι - ω ω - α ο ι η η - υ ο α ε ι - α η η

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Χρυσόθετον Διδασκ.

310. Γρύφος.

Μ ρε
Χε χρε
μα + α δίκης.

Ἑστέλην ὑπὸ τοῦ Βράχου τῆς Κρανῆς.

Λ Υ Σ Ε Ι Σ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 22

222. Κλεομένης (χλαίω, μένεις). — 223. Ρόμβος-κόμβος. — 224. Θάλασσα-θάλας.

225. Κ Ι Ν 226. Κ Α Λ Ο Σ

Ι Ω Π Δ Α Λ Ο Σ

Ι Δ Σ Ω Ν Π Ι Α Ο Σ

Σ Η Σ Μ Υ Ο Σ

Α Φ Α Ε Υ Ν Ο Σ

227. Ἐχει 95 δένδρα. — 228-230. 1. Ἀπόφυγε τὰ πάθη νέος. 2. Ὁ καλὸς υἱὸς εἶνε ἡ γὰρ τῶν γονέων. 3. Πῶς πολλῶν κακῶν ἡ ἀμύθεια. — 231. ΛΕΙΨΙΑ (Δέλτα, στΕνη, Δέλος, γύψος, Δάρισσα, ἄμΔεξ). — 232. Μεγάλα μὴ ποιεῖ τὰ μικρά. — 233. Ἡ λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνος ἐδωμάσθη εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ παρελθόντος φύλλου.)

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Ἡ λέξις λέπει 10, διὰ ὅτι τοὺς συνδρομητὰς μας γέμει 5 μόνον. Ἐλάχιστος ὅμως 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ οἱ ἀδελφότεροι τῶν 10 πληροῦνται ὡς 10 λέξεις. — Τὰ πρῶτα δημοσιεύειν χειρόγραφα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ εἰσαγόμενα καὶ νὰ φθάνουν εἰς τὸ Γραφεῖον μέχρι τῆς μεσημέρας τῆς Δευτέρας τὸ βραδύταρον διὰ τὸ φύλλον τοῦ ἐρχομένου Σαββάτου, ἄλλως μὴνουν διὰ τὸ μεθεπόμενον.

ἔχομαι ἀνταλλαγὴν Μικρῶν Μυστικῶν μετὰ τὴν Προκυμαίαν Σμύρνην καὶ ἀναμνην τετρατόν τῆς. — Παταχὸ Παρών. (Α—4)

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια πᾶσι ἀπὸλεως. — Despina A. Oratis, Zagazik (Egypte). (Α—4)